

BOŽÍ LÁSKA

11. 11. A.D. 2022

O tom, že jsme věřící, víme většinou všichni. Ale co to víra je, proč v Boha věříme, o tom si budeme povídat.

I. Bůh – Láska, která tvoří

Bůh, kde se vzal?

- Lidé asi vždy tušili, že je „něco“ nad námi. Vyprávějí o tom také dějiny náboženství. Postupem času však toto tušení více nabývalo jistoty, že za vším, co je kolem nás, musí něco být. A to je začátek filosofie (tj. lásky k moudrosti), hledání pravdy o sobě i o světě.
- Různí světově známí myslitelé se o víře v Boha také určitým způsobem vyjádřili: *„Hvězdné nebe nade mnou a mravní řád, který v sobě pociťuji, mě ujišťují o existenci Boží.“* (Immanuel Kant volně parafrázováno)
- *„Věřím v Boha, protože si nemohu myslit, že jsem tou první inteligencí, která poznává věci, které jsem objevil.“* (Albert Einstein).
- Když se podíváme kolem sebe, a také dovnitř sama sebe, vidíme nesmírné dílo Boží. Je dobré si povšimnout, že nedochází ke střetu víry a vědy. Právě naopak.

Poznáváme Boha ze stvoření

Naznačme důkaz podle Tomáše Akvinského - z řádu věcí. Všechno je dokonalé a proto musí všechno někdo řídit: běh planet, složitost doplňování živočišných druhů v přírodě

...

Stvoření z lásky

Bůh je Láska. A protože láska se musí sdílet, jinak je sobecká, tak Bůh tvoří člověka jako svůj protějšek, se kterým chce sdílet svou lásku. A dělá to tím způsobem, že vytváří celý svět, živou i neživou přírodu, a nakonec to vše předává člověku. Proč? Protože ho má rád.

Člověk podle Božího obrazu

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. Bůh je Láska a člověk má tedy být také láskou. Jestliže člověk nenaplní tento Boží plán se sebou, těžko bude v životě šťastný. Neustále bude něco hledat, ale nenajde.

Hřích a příslib Vykupitele

Člověk Boží plán lásky odmítl prvním hříchem v ráji (dědičným hříchem). Bůh člověku dal pravidlo pro život. V Bibli je popsán příběh o Adamovi a Evě, o stromu a hadu. Lidé mohou jíst ze všech stromů, jen z toho uprostřed zahrady ne. Člověk však zvolil svou variantu a odmítl Boží doporučení. Tak vstoupilo do života člověka sobectví a egoismus.

Bůh poté ovšem člověka neodkopl, ale chtěl mu pomoci. Už v ráji, tehdy, když člověk z něj musí odejít, mu příslibuje zachránce. Někoho, kdo se narodí z lidského pokolení a kdo mu zase pomůže vrátit se zpět. Je to v Bibli popsáno slovy, která Bůh říká hadovi: „*Protožeš to učinil, buď proklet, vyvržen ode všech zvířat a ode vší polní zvěře. Polezeš po břiše a po všechny dny svého života žrát budeš prach. Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrťí hlavu a ty jemu zasáhneš patu.*“ (Gn 3,14n).

Návrat ke Stvořiteli

Následovaly pak celé dějiny spásy, kdy lidé od Boha neustále odcházeli a on jim zase umožňoval vracet se zpět. O tom svědčí celý Starý zákon. Pak přichází Boží Syn, Ježíš, který se stává naplněním onoho příslibu v ráji, že Bůh pošle zachránce. Ježíš opět člověku připomíná, jaký byl původní plán s ním, a na svém životě mu ukazuje, jak má žít. Daroval nám také svátosti, skrze které nám pomáhá přemáhat své sobectví a znovu se vracet k Bohu. Ježíš nám pomohl také tím, že se stal člověkem, protože díky tomu jsme se my stali Božími dětmi.

Toto byl malý úvod, který nám ukázal, jak Bůh hledal člověka a na čem vlastně stojí naše víra. Teď bude následovat část, kde si budeme povídat o víře konkrétněji.

II. Objev Boha lásky

Osobní zkušenost

Rád bych řekl, co jsem sám prožil, co byla má osobní zkušenost. Kým je pro mě Bůh dnes. Možná jste to už mnozí slyšeli, ale nechci se zde zabývat jen nějakou teoretickou teologií.

Tedy: vyrůstal jsem v tradiční rodině, asi jako většina z vás, a naše víra se projevovala pouze tím, že jsme v neděli chodili do kostela. Aspoň tak jsem to sám tehdy pozoroval. Změna k lepšímu začala pravděpodobně tím, že jsem byl místním knězem pozván k tomu, abych začal ministrovat. Bylo mi okolo 17 let. Docela mě to zaujalo a začal jsem chodit do kostela každý den, protože ve městě jsme tuto možnost měli. Nevzpomínám si na to už přesně, ale asi v té době jsem začal také číst Písmo sv. Možná ze zvědavosti. A tehdy jsem pocítil velikou radost z toho, že mohu Bohu sloužit jako ministrant.

Další metou v mém životě, kterou si dobře pamatuji, byl okamžik, kdy jsem pocítil touhu sloužit Bohu jako kněz. Měl jsem už po maturitě a chystal jsem se nastoupit základní vojenskou službu. Tehdy jsem také pocítil, že Bůh mě volá ke službě, a s tím byla spojena obrovská radost. Byly to chvíle, kdy jsem třeba jel v autobuse do hudebky a celou cestu jsem Bohu děkoval za vše, co jsem viděl. Za všechny bratry a sestry okolo. Byly to chvíle, kdy jsem intenzivně cítil Boží lásku. Musím ale podotknout, že tehdy to byly chvíle plné citu a dojetí, které byly velikým Božím darem. Takovým bonbónkem, který Bůh dává na počátku cesty. Zároveň jsem toužil Bohu na tuto lásku nějak odpovědět.

Později, už v semináři, jsem zase poznal, že je možné milovat Boha také skrze bratry. I ty, kteří jsou mi nesympatičtí. Byla to opětovně úžasná radost z toho, že mohu Boha vidět v těch, kteří jsou okolo mě. Zároveň to byl i objev Božího Slova, skrze které Bůh člověku zjevuje svou vůli.

Dalším mezníkem v dějinách mezi Bohem a mnou byl okamžik mého svěcení na jáhna. Během něj se vyskytuje okamžik, kdy člověk slibuje celibát a rozhoduje se žít naplno pro Boha. Musím říci, že jsem měl z toho veliký strach a celou noc před svěcením jsem nespál. Když na-
dešla chvíle, kdy jsme toto měli slíbit, udělal jsem to ve velké důvěře v Boží pomoc. A v té chvíli jsem zase pocítil intenzivní Boží přítomnost, která mi vehnala až slzy do očí. Najednou jsem věděl, že Bůh bude se mnou po celý můj život.

Ted', když jsem knězem, stále více si uvědomuji to, že Bůh je opravdu někdo, na koho se mohu spolehnout. Mohl bych vám vyprávět mnoho zkušeností, které jsem osobně zažil a které to potvrzují. Nyní tedy alespoň některé:

Když jsem byl vysvěcen na kněze v roce 1998 a byl jsem poslán do Opavy, měl jsem jednu velkou starost. Neměl jsem auto a moc dobře jsem věděl, že moje služba se bez něj neobejde. Říkal jsem si ale, že Bůh mi pomohl už tolikrát, pomůže i nyní. Svěřoval jsem tuto věc tedy Bohu. Po příchodu na faru, při prvním rozhovoru s panem děkanem přišla řeč i na toto téma. Ptá se mě: „Máš auto?“ „Nemám.“ Odešel do svého pokoje a vrátil se s klíči od farní Felicie se slovy: „Tak tady máš.“ Tím ovšem starost nebyla vyřešena, jen se odsunula na pozdější dobu. Během roku služby v Opavě jsem se seznámil s jedním pánem s důležitými konexemi. Nabídl se, že by mi mohl pomoci s výběrem a koupí nějakého vhodného auta. Když se pak objevilo auto podle mých představ a tužeb, neměl jsem dostatek peněz na zaplacení. On se ale nabídl, že částku uhradí a že se vyrovnáme později. Když jsem mu po půl roce donesl peníze, ještě z příslušné částky odpočetl 10.000,- Kč s tím, že to mám na benzín. Pochopil jsem, že Bůh je opravdu štědrý.

...